

brændte Sten, og i 4de Stykkes 1ste Linie har man for at undgaa mulig Misforstaaelse forandret Ordet „Storstenens“ til „Enhver Storstens“, og endelig har et Flertal (Brockenhuus-Schack, Clausager, S. S. Hansen, L. Pedersen, M. Pedersen, Plesner, Rosen og Scheel) fundet Udtrykket „tilstrækkeligt Fundament“ i 6te Stykkes 1ste Linie for vagt, og at der burde gives bestemte Regler for Fundamentets Bestaffenhed saaledes, at dette i $\frac{1}{2}$ Alens Dybde i Grunden burde være enten af Kampesten udfyldt med Cement eller af Beton, eller af helbrændte Mursten lagte i Cement, at muligt Skjærver eller harpet Grus dog ogsaa kunde anses tilstrækkeligt.

Den i § 6 første Stykke gjorte Undtagelse, at Dampfjelder i Landbrugets Tjeneste kunne anbringes i brandfarlige Bygninger, har Udvalget ikke fundet heldig, thi skjøndt man erkjender, at Landbruget ikke godt kan bære forøgede Udgifter, saa mener man dog, at man bør søge at faae Lighed for Loven, og dernæst har man ogsaa den Opfattelse, at Brandforsikringskassaberne for den større Risiko ville fordrø større Præmie, og at Forbøden ved Undtagelsen derfor vil blive tvivlsom, og Udvalget foreslaar derfor, at denne Undtagelse udgaaar.

I § 7, 4de Stykke, har man forstaaet Sætningen fra „;“ i 3die Linie til „.“ i 4de Linie saaledes, at der vistnes en Begunstigelse mod Bagerier til Mæringsbrug, medens man mener, at disses Eiere ikke bør være heldigere stillede end Eierne af Ovne til Husbrug, hvorfor Udvalget mener, at denne Sætning bør udgaa.

I § 8 formener Udvalget, at sidste Stykke bør forandres derhen, at det ogsaa indbefatter saadanne Indretninger, som kun anvendes til Husbrug og ere fjernede 50 Alen fra nærmeste Bygninger samt ere belagte med tidfast Tag.

§§ 9 og 10 tiltrædes uforandret.

I § 11 mener Udvalget, at sidste Linie bør udgaa, da man antager, at den der indeholdte Bestemmelse, at Bygter skulle af Justits-

stitsministeren godkjendes som farefri, vil fordyre Bygterne i altfor høi Grad, og man anser derimod en Bestemmelse om, at Bygterne skulle være forsvarelige og forsynede med en solid Metalbeholder, for tilstrækkelig, især naar Bygterne undergives Brandsynets Tilsyn.

§ 12 formener Udvalget bør udgaa, da man ikke skjønner rettere, end at de i § 19 i Lov 2den Marts 1861 fastsatte Bøder ere store nok, men man har i Stedet derfor indsat en ny § 12, indeholdende Bestemmelse om de Brandredskaber, som skulle forefindes ved ethvert enkelt Sted paa Landet i Forhold til dets Taxationsværdi.

I § 13, 2den Linie, har man i Stedet for Børste sat Koft eller Børste, fordi man ansaa en Koft for tilstrækkelig, og da den er meget billigere at anskaffe end en Børste, saa formener Udvalget, at man kan overlade til Befolkningen selv at vælge.

I § 14 har Udvalget ment at burde have Rasselovnsrør og Bygter indbefattede under Brandsynets Tilsyn, og da man tillige fandt det heldigst at sammenfatte saavel Bestemmelser herom som § 44 i Lov 2den Marts 1861 med de i dette Lovforslags § 14 givne Regler til et samlet Hele, har man indsat en ny § 14 i Overensstemmelse med denne Tanke.

Mellem § 14 og § 15 har Udvalget ment at burde indsatte en ny Paragraf som Stedfortræder for § 45 i Lov 2den Marts 1861, hvorved Minimumsbøden forhøies, hvad man anser for heldigt, idet man betragter Overholdelsen af Brandsynets Paalæg for en saa vigtig Sag, at en Bøde paa 2 Kroner er for lav for en Overtrædelse deraf.

Et Flertal (Brockenhuus-Schack, Clausager, L. Pedersen, Plesner, Rosen og Scheel) der ønskede at beholde § 15, men i en forandret Skikkelse, har stillet Endringer for at staffe Tilsynsmanden en af Justitsministeriet udarbejdet Veiledning, hvorefter han har at udføre sit Hverv, for at fritage Befolkningen for Forpligtelse til at tilkalde